

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: וסילנקו	שם פרטי: מאיה
-------------------	---------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי:	פאקקאר	בלועזית	Pekker
שם פרטי איתו נולדתי:	מאיה	בלועזית	Maia
עיר לידה: מוסקלובקה		בלועזית	Moskalevka
שם פרטי ושם משפחה של האב:	אברהם פאקקאר	שם פרטי ושם נעורים של האם:	אננה רובינשטיין
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה:	אוקראינה, חרקוב	בלועזית	Har'kov
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	(יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה) כיתה ה'	מקצוע לפני המלחמה:	(תלמיד, סנדלר, מורה)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה:	(שם העיר או האזור ושם הארץ) חרקוב באוקרינה, קויבישב, בשקיריה	חבר בארגון או בתנועה:	(בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)
במידה והיית בגטו, ציין את שמו	בלועזית		
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	בלועזית		
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:	תאריך השחרור:		
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור		

במידה ועלית באנייה, ציין את שמה	שנת עליה:	במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתי עד מתי
<p align="center">אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה</p> <p align="center">(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):</p> <p>נא לכתוב בגוף ראשון</p>		
<p>נולדתי באוקראינה האזור וניצק, י'אמן בכפר מוסקלובקה. לפני המלחמה, אנחנו התגוררנו באוקראינה בנובוסבירסק. אחרי זה גרנו בחרקוב. ההורים שלי עברו לחרקוב כשעוד הייתי קטנה, ועד גיל 20 שנים, עד בערך שנת 1951 גרתי באוקראינה. גרנו בדירה משותפת, אבא עבד במפעל. סבתה הייתה גרה איתנו, אבל היא נפטרה כשהייתי בכיתה א' – הגעתי הביתה מבית ספר ואף אחד לא פתח לי את הדלת. במשפחתנו אף אחד לא היה שומר על מסורת היהודית ולא חגגו חגים יהודיים. אנשים היו עושים את זה רק במקומות קטנים ברוסיה. אצלנו זה פשוט לא היה קיים.</p>		
<p align="center">נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה</p> <p align="center">(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):</p>		
<p>בשנת 1941 הייתי בת 12 שנים. אבא שלי היה נתון לגיוס. הוא היה משתתף גם במלחמה הפניית. אז, ב-22 ביוני הוא גויס מיד לצבא. ועד 1946, הוא לא חזר הביתה.</p> <p>ברגע שהכריזו על מלחמה. מיד החלו ההפצצות. בעיר שלנו היו מקלטים, אבל הגרמנים כבר היו מתקרבים. אנחנו עזבנו את העיר כאשר היה פינוי. במשך כחודש נסענו בקרון משא, אני ואימה. בהתחלה, לקחו אותנו לקויבישב - אימא שובצה לעבוד שם, ולאחר מכן לבשקיריה, תחנת רכבת. איגלינו ואז אימא שלי נשלחה שוב לאוקראינה, אבל לא הספקנו לחזור לעיר חרקוב בגלל שגרמנים שוב כבשו את העיר. באוגוסט 1943 שוב נסענו לחרקוב. אני זוכרת שכשהגענו, ראיתי שמרבית הבתים נהרסו. כשהגענו, אימא קיבלה דירה הרוסה, בדירה במקומות מסוימים לא הייתה תקרה.</p> <p>אני רגילה לעבוד מגיל צעיר. אימא שלי עבדה, ואני הייתי בבית. אני זוכרת שהייתי צריכה לתפוס עכברים במלכודת. אני הייתי מטפלת במשק הבית, מכינה אוכל, עשיתי בליניצ'ס מתפוחי אדמה. היו נותנים לנו כרטיסים שעל פיהם נתנו לנו מנות לחם ומוצרים אחרים. הייתה לי ילדות קשה. לא היה בגדים, היה קפאז. לימודים היו ברמה נמוכה מאוד. אחרי כמה זמן נפתחה חזית שנייה - אמריקה החלה לעזור. לאחר מכן, בשנת 1946 אבא שלי חזר וקיבל עבודה במפעל.</p> <p>ביום הניצחון, הייתי כבר בת 16 שנים. בשבילי, חג הניצחון - הוא החג הגדול ביותר. אני זוכרת את האנשים ששמחו, את היחס שהיה, כאילו כולם אנשים קרובים.</p>		
<p align="center">אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ</p> <p align="center">(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):</p>		
<p>אחרי בית ספר התקבלתי ללימודים במכון לשפות זרות ובגיל 19 שנים התחתנתי. בעלי ואני עברנו לעיר אחרת בשנת 1951, כאשר בעלי סיים את לימודים שלו ושובץ לעבודה בנובוסבירסק - מערב סיביר. אני עשיתי העברה ממכון שבו למדתי למכון הוראה לפקולטה לשפות זרות בנובוסבירסק. סיימתי את הלימודים בשנת 1952 ולאחר מכן עבדתי בבית ספר</p>		

במשך 35 שנים. שם, בנובוסבירסק נולדו לי בן ובת. גרנו שם כמעט 50 שנים.

אני יודעת שבמהלך המלחמה היו לי הרבה קרובי משפחה שנהרגו, אבל לא הכרתי את כולם. במשפחתו של אבא שלי היה 8 ילדים, ואצל אימא היה 7 ילדים. אני יודעת שסבא שלי נפטר ואחותו הגדולה של אבא גם נפטרה. הוא אמר לי. גם אח גדול של אבא נפטר. לא ידוע המקום שבו הוא נהרג. לאימא שלי הייתה אחות - חיה, בנה גם גר בחיפה, הוא כבר בן 83, בעלה נהרג בימים הראשונים של המלחמה. גם היא הייתה איתנו בבשקיריה.

אימא שלי חלתה ונפטרה מוקדם מאוד מסרטן. המחלה הייתה כבר בשלב ה-4. היו לה חיים קשים. היא התחילה לעבוד כבר מגיל 13 שנים, סיימה את לימודים באקדמיה והייתה מהנדסת נפט. בשלב מסוים הייתי צריכה לטפל ב-3 נכים בו זמנית: אימא, אבא ובעלי. הצלחתי לעשות כך שבתי תגורר בנפרד. לפעמים נכדה שלי שואלת אותי איך אני מרגישה? ואני אומר לה שאני חיה. היא שואלת, ומה זה אומר לחיה? ואני עונה שחיים זה מאבק שלא נגמר ואני נלחמת על חיי. אני לא מתחרט על כלום ואני יודעת שהנכדים שלי לא רוצים להתגורר בשום מדינה חוץ מישראל.

אני נלחמתי על חיים של בעלי, יחד עם הילדים שלי. יש לי שני ילדים - סשה ומרינה. 5 נינים, בקרוב 6. הנכדים שלי ישראלים. אחת הנינים בימים אלה מסיימת לימודיה בכיתה יב' ובקרוב מתגייסת לצבא. עוד שני בנים כבר סיימו את שירותם ביחידות קרביות. אחד סיים את השירות לפני כשנה וחצי וכיום כל 2-3 חודשים קוראים אותו למילואים. הוא לומד ועובד. נכד הבינוני שלי בן 22 שנים, הוא גם לומד ועובד. לבן הבכור שלי החיים לא כל כך הצליחו, לא כמו שהוא רצה כי הוא אומן. בנובוסבירסק, הוא היה מלמד את ילדים. אשתו לא הסכימה לעבור לישראל והוא הגיע עם בתו. הוא התיישב בשטחים. הוא לא מצא עבודה בהתאם למקצוע שלו כי הוא אומן קדר, בשביל לעבוד הוא זקוק לגלגל של הקדר, חומר גלם ועוד דברים נוספים וכל זה מאוד יקר. הוא הוכיח את מקצועו - עשה מבחן ארצי, עבר את הבחינה והוכר כאמן בקטגוריה הגבוהה ביותר. נתנו לו 1,000 שקלים, אבל זה לא היה מספיק. בתו גם כבר סיימה את השירות הצבאי, סיימה איזשהו קורס רפואי, כבר נשואה. בעלה לומד באוניברסיטה. זה כל המשפחה שלי. בדרך כלל בראש השנה כולם נפגשים.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

אנחנו עברנו לגור לישראל, כי היה לנו מאוד קשה ברוסיה. ברית המועצות קרסה, הייתה אנרכיה. לא היו תרופות, אפילו את מה שהיה נדרש בשביל בעלי, לא היו תרופות כדי לטפל בו. לא היה מספיק כסף, למרות שבעלי היה מקבל פנסיה יחסית גדולה. משפחה הייתה גדולה - לבתי היה ארבע ילדים. בעלה נפטר מוקדם. לא היה לנו ברירה אלא לעבור לכאן, כי היה צריך לרפא את בעלי, לגדל את הילדים. לבת שלי ברוסיה לא הייתה עבודה קבועה, היא בקושי הייתה מתקיימת ואז הציעו לה להגיע לישראל. באמת עזרו לנו מאוד גם פגשו אותנו בנמל התעופה וגם הביאו כיסא גלגלים לבעלי, אני רק יכולה לומר תודה.

כשעלינו בשנת 1999, כבר הייתי בת 75. בעלי היה משותק עוד מגיל 52 שנים. הוא היה מקבל כאת פנסיה. ככה, בהיותו משותק הבאנו אותו לישראל, תודה לישראל על העזרה. ב-10 באפריל יהיה 16 שנים מאז שאנחנו חיים כאן.

כשהגעתי, כבר הייתי כמעט עיוורת, ועכשיו אני בכלל לא רואה שום דבר. כשהגענו, היינו אצל רופא עיניים, הפרופסור.

עשו לי שתי ניתוחי עיניים : אחד עשו לי עוד כשהייתי בת 48 שנים – היה לי גידול, ואת הניתוח השני עשו לי כבר בישראל, היה לי גידול סרטני. הניתוח היה קשה מאוד. את הניתוח לתיקון ראייה לא היה ניתן לעשות עקב סיכון גדול שהוא רק יגרום לי נזק עוד יותר גדול. כיום העין השמאלית בכלל עיוור. אני רואה רק את האור.

את הפנסיה מרוסיה אני לא מקבלת כאן, כי הייתי במצב קשה מידי בשביל להסיע אותי לשגרירות בתל אביב, זה היה פשוט בלתי אפשרי. ככה אנו חיים. בהתחלה היינו מתגוררים בשכירות ולאחר מכן מרינה, הבת שלי, לקחה משכנתא. בעלי נפטר בתחילת שנת 2002. ואז עברנו לגור לדירתה החדשה של בת שלי. אני לא יכולתי ללכת, אבל היא קנתה דירה, כך שתהייה לי חדר משלי. בהתחלה, כשעלינו ואחרי ניתוח סבלתי נורא, הייתי נופלת. לא נתנו לי מטפלת בהתחלה. נכדה ובת שלי היו מטפלות בי ובעלי. הוא היה משותק לכן הוא קיבל מטפלת לכמה שעות, אבל זה לא היה מספיק. לאחר מותו, התחלתי לישון טוב יותר בלילה, כי הוא לא היה יכול אפילו לשים על עצמו שמיכה. עכשיו בת שלי מטפלת בי ומגיעה אלי בלילה. מחליפה לי חיתול בבוקר.

עכשיו אני חושבת רק על זה שהילדים יהיו שמחים ושלא תהיה מלחמה.

הפחד נשאר. לכל מי ששרד את ההפצצות נשאר פחד. אני עדיין זוכרת איך שכבתי מתחת לרכבת במהלך ההפצצה כאשר הוא נשרף. פחד זה לא עבר במשך שנים רבות, עכשיו אני כבר פוחדת פחות, בעבר פחדתי אף לעבור מחדר אחד לשני. אני לוקחת את הכל קרוב מידי ללבי, זה לא טוב. אני דואגת לכולם. אני רוצה רק שלא תהיה מלחמה.

את השאלון המלא נא לשלוח למשרד לאזרחים ותיקים בדוא"ל: infovatikim@pmo.gov.il

פרטים נוספים ושאלות בטלפון כוכבית 8840*

נא למלא את הפרטים האישיים בנספח ולאשר בחתימתכם את פרסום הסיפור באתר.

יש לשלוח את הנספח בפקס: 02-5605034 או להעבירו סרוק בדוא"ל בצמוד לראיון.